

digt, dersom dette Lovforslag skulde blive op-
høiet til Lov. Jeg antager, at dersom der i
Menighederne er en sand Tølelse for et virke-
ligt Menighedsbliv og et sandt Duffe om og
Tilbøielighed til at yde Trængende den Under-
støttelse, som Menighedsmedlemmerne maatte for-
maa at yde, saa vil saadant bedst iværksættes
ad Frivillighedens Vei. Det maa være Menig-
hedernes egen Sag at oprette saadanne Fore-
ninger og at bestemme, hvorledes de skulde be-
styres; at Lovgivningen vil indblande sig heri,
troer jeg vilde være uheldigt, især dersom det
skulde skee ved en Lov, der gaaer saameget i
Detail som nærværende Forslag, og hvis de-
taillede Bestemmelser ere saa uklare som de,
der findes i dette. Jeg skal saaledes henvide
til § 2, hvor det hedder: „De i de anførte Lovs
bestemmelser omhandlede tvende Tavler sammen-
smeltes til een, der under Navn af „de Fattig-
ges Tavle“ ombæres ved enhver Gudstjeneste
og enhver kirkelig Forretning. De i Tavlen
givne Penge nedlægges strax i Kirkeblokken“.
Og derefter hedder det i § 3, at Indtægten af
denne Tavle og af de Gaver, hvormed de Fat-
tige paa anden Maade og ved andre Leiligheds-
der maatte blive betænkte, samles i de Fat-
tiges Kasse. Jeg veed nu ikke, af hvil-
ken Grund netop Tavlepengene skulde først
nedlægges i Fattigblokken, men senere op-
tages og lægges i Fattigkassen, naar de milde
Gaver strax kunne nedlægges i Fattigkas-
sen. Dernæst kan der være Tvivl, om det
overhovedet kan gaae an at nedlægge Tavle-
pengene i Fattigblokken; thi jeg troer, at det
bestaaende Fattigvæsen vil beholde sin Ret til
at indsamle milde Gaver til de Fattige, og
følgelig ogsaa beholde sin Kirkeblok. Men
naar Tavlepengene nedlægges i Kirkeblokken,
kunne de vel ikke udendvidere udtages deraf,
idetmindste ikke, uden man har draget Omsorg
for at vide, hvormeget man har lagt ned, da
man jo ellers let kan udtage Fattigblokkens
(det nu bestaaende Fattigvæsens) Penge tillige.
— Kirkeblokkene ere overalt, saavidt jeg veed,
saaledes indrettede, at kun enkelte Mønter ad
Gangen kunne igjennem en smal Nabning
puttes ned i dem, saa at man, naar et større
Antal Mønter skal nedlægges, ikke godt kan
gøre det uden ved at aabne Kirkeblokken.

Efter § 4 skulde to Medlemmer af de Fattiges
Raad være tilstede, hver Gang Kirkeblokken
aabnes. Da der nu skal indsamles Tavle-
penge, hver Gang der udføres kirkelige Forret-
ninger, det vil sige, hver Gang der holdes
Bryllup, Barnedaab o. s. v., og da der ved
disse Leiligheder vil kunne indkomme saa
mange Smaapenge, at de ikke uden alt
for stor Besværlighed kunne blive nedlagte i
Fattigblokken, udenat den bliver aabnet,
saa maae altfaa to Medlemmer altid være til-
stede ved disse kirkelige Forretninger — en
Forpligtelse, som for de Fleste vil medføre en
ikke ringe Uleilighed. Dernæst er Bestemmelsen
i § 3 meget tvivlsom og utydelig. Der staaer:
„Indtægten af denne Tavle og af de Gaver,
hvormed de Fattige paa anden Maade
og ved andre Leiligheder maatte blive
betænkte, samles i „de Fattiges Kasse.“
Jeg veed nu ikke, om det er den ærede For-
slagsstillers Hensigt, at de Fattiges Kasse skal
have privilegium exclusivum paa at faae Alt,
hvad man vil betænke de Fattige med. Jeg
troer, at Enhver, der vil give de Fattige
Noget, maa være berettiget til at give, til
hvem han vil. Dersom en Mand vil give de
Fattige en Gave og — som man saa ofte
seer i Aviserne — sender den til en Præst og
siger: „Her er en Gave, giv den til hvem De
finder værdig dertil,“ saa gad jeg vidst, om
Præsten efter denne Lov er pligtig til at give
Pengene til de Fattiges Raad, hvorved de
altfaa ville blive uddeelte igjennem et andet
Medium, end Giveren har havt til Hensigt.
Dersom N. N. døer og testamenterer en Sum
Penge til Fattigvæsenet, saa vil det være
tvivlsomt, om Fattigvæsenet eller de Fattiges
Kasse kan gjøre Fordring paa at erholde
Gaven. Det forekommer mig saaledes, at
denne Paragraph, som er en Hovedbestemmelse
i Loven, er saa utydelig, at den vil kunne
give Anledning til megen Tvivl. — Paa Grund
af Alt, hvad jeg saaledes har bemærket, vil
jeg ansee det for meget ønskeligt, at Forslaget
ikke bliver ophøiet til Lov.

Drieser: Da jeg i det Væsentlige kan
henholde mig til, hvad den sidste ærede Taler
har anført mod Lovforslaget, saa har jeg kun